ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ L. RENÉ-BAGIN

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΕΝΕΧΥΡΟ

Η στιγμὴ ποὺ ὁ Ζὰν μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ «Πάλας Ὀτέλ», στὸ ὁποῖο ἔμενε μαζὺ μὲ τὴ Σιμόνη, τὴν βρῆκε καθισμένη μπροὸ στὴν τουαλέττα της, νὰ διορθώνη τὰ μάτια της.

—Ἄκουσε, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε ὁ Ζάν, μὲ τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο χαμόγελο, ποὺ ἔπαιρνε ὅταν εἶχε ν' ἀναγγείλη κάτι δυσάρεστο. Ὅσο ἤσουνα στὴ μοδίστρα σου, πετάχτηκα ὥς τὸ Καζίνο νὰ δοκιμάσω τὴν τύχη μου κ' ἔχασα τρεάντα χιλιάδες φράγκα στὴ ρουλέττα...

Ἡ Σιμόνη τὸν κύτταξε μὲ θαυμασμό. Τί πλούσιος ποὺ θἄταν γιὰ νὰ διακινδυνεύση ἕνα τέτοιο ποσό! Μὰ πρὶν προφτάσει νὰ κάνη περισσότερες σκέψεις, τὸν ἄκουσε νὰ ξαναλέη :

—Δὲν εἶνε καὶ πολὺ διασκεδαστικὸ αὐτό, γιατί ἤσαν τὰ τελευταῖα χρήματα ποὺ εἶχα.

—Ἔ, περνᾶς αὔριο ἀπὸ τὴν Τράπεζα καὶ παίρνεις ἄλλα...

—Δὲν ἔχω πιὰ οὔτε πεντάρα στὴν Τράπεζα....

Ἡ Σιμόνη πέταξε τὸ κοσμετὶκ πάνω στὴν τουαλέττα της καὶ σηκώθηκε.

—Μ' ἄλλα λόγια, εἶσαι πανὶ μὲ πανί ; φώναξε. Κι' ὁ λογαριασμὸς τοῦ ξενοδοχείου ;

—Ὁ λογαριασμὸς θὰ πληρωθῆ, γιατί φεύγω ἀμέσως γιὰ τὸ Παρίσι. Σὲ πέντε - ἕξη μέρες θὰ γυρίσω μὲ χρήματα.

—Κι' αὐτὲς τὶς πέντ' - ἕξη μέρες θὰ μείνω ἐγὼ ἐδῶ ;

—Ναί, ἀγάπη μου, πρέπει....

—Δὲν τὰ τρώω ἐγὼ αὐτά. Θέλεις νὰ μ' ἐγκαταλείψης καὶ βρίσκεις πρόφασι... Ἂν νομίζεις πὼς θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγης, γελιέσαι !... Ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ φύγης !....

—Ἀγάπη μου, ἄκουσέ με...

—Δὲν ἀκούω τίποτε ! Θὰ μὲ πάρης μαζύ σου.

—Μὰ πῶς θέλεις νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ οἱ δυὸ μαζύ, χωρὶς νὰ πληρώσουμε. Δὲν γίνονται αὐτά. Θὰ πάω νὰ κανονίσω κάποιες δουλειὲς στὸ Παρίσι, θὰ πάρω χρήματα καὶ θὰ γυρίσω νὰ σὲ πάρω.

—Δηλαδή, μ' ἀφήνεις ἐδῶ ἐνέχυρο, σὰν νὰ λέμε...

Ὁ Ζὰν γέλασε καὶ εἶπε :

—Πάνω - κάτω... Καὶ τί ὄμορφο ἐνέχυρο ! Καταλαβαίνεις πόσο θὰ βιαστῶ γιὰ νἄρθω νὰ τὸ ξαναπάρω. Λοιπόν, ἀγάπη μου, πρέπει νὰ σ' ἀφήσω ἀμέσως, γιὰ νὰ προφτάσω τὸ τραῖνο.

* * *

Ὁ Ζὰν Καμὺ ἦταν πολὺ ἐπιτήδειος τύπος. Τὰ κατάφερνε πάντοτε. Ἐκεῖ ποὺ τὸν ἔβλεπε κανεὶς ἀπέναντι, παρουσιαζόταν ἄξαφνα μὲ τσέκ. Κανεὶς δὲν ἤξερε τί δουλειὲς ἔκανε, μὰ τὸ γεγονὸς εἶνε πὼς ἡ φτώχειες του δὲν κρατοῦσαν ποτὲ πάρα πάνω ἀπὸ 5—6 μέρες. Ὅλοι ὅσοι τὸν γνώριζαν ἤξεραν πὼς πλήρωνε πάντα τὰ χρέη του κ' ἔτσι δὲν δυσκολευόντουσαν νὰ τοῦ δίνουν δανεικά, ὅσες φορὲς βρισκόταν σὲ ἀνέχειες. Τί ἐθνικότητος ἦταν, κανεὶς δὲν ἤξερε. Μιλοῦσε Γαλλικὰ μὲ τοὺς Γάλλους, Γερμανικὰ μὲ τοὺς Γερμανούς, Ἑλληνικὰ μὲ τοὺς Ἕλληνας, Τουρκικὰ μὲ τοὺς Τούρκους, μὰ ἐπικρατοῦσε ἡ γνώμη πὼς ἦταν Ἀλβανός. Εἶχε γνωριστῆ μὲ τὴ Σιμόνη σ' ἕνα καμπαρέ, μιὰ τρελλὴ νύχτα καρναβαλιοῦ, κι' ἀπὸ τότε ζοῦσαν μαζύ. Τὴν ἀγαποῦσε τρελλὰ καὶ τῆς ἔκανε ὅλα τὰ καπρίτσια.

* * *

Ὅταν ὁ Ζὰν ἔφτασε στὸ Παρίσι, ἔκανε ἀμέσως τὴν ἐμφάνισί του σ' ὅλα τὰ κέντρα, στὰ μπάρ, στὰ ντάνσιγκ, στὶς κοῦρσες, ἄψογος στὴν ἐμφάνισι, διαχυτικός, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Ἔτσι κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῆ πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε οἰκονομικὲς δυσχέρειες. Μὰ καὶ κανεὶς δὲν θ' ἀποροῦσε ἂν τὸ μάθαινε, γιατί ὅλοι ἤξεραν πὼς ὁ Ζὰν Καμὺ εἶχε τὴν τέχνη ν' ἀγοράζη χωρὶς νἄχη λεπτά, νὰ πουλάη χωρὶς νἄχη τίποτα γιὰ πούλημα καὶ νὰ μὴ χάνη ποτὲ τὴν ἐμπιστοσύνη κανενός.

Ἔτσι καὶ τώρα, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα, ὁ Ζὰν τὰ κατάφερε μιὰ χαρὰ καὶ χωρὶς νὰ καταλάβη οὔτε κι' ὁ ἴδιος πῶς, νὰ βρῆ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ χρειαζόντουσαν. Ἀμέσως λοιπὸν πῆρε τὸ τραῖνο καὶ ξεκίνησε χαρούμενος νὰ πάρη τὸ ἀγαπημένο του ἐνέχυρο, ἐνῶ σ' ὅλο τὸ δρόμο σκαττόταν πὼς ἡ τύχη εὐνοεῖ πάντα τοὺς τολμηρούς.

Εἶχε ἀγοράσει κι' ἕνα ὤμορφο κολλιὲ γιὰ τὴ Σιμόνη, ἡ ὁποία μόλις θὰ τὸ ἔβλεπε, θὰ τρελλαινόταν ἀπὸ τὴ χαρά της, γιατί σὰν γυναῖκα ἀγαποῦσε πολὺ τὰ στολίδια.

Ἄ ! εἶνε πολὺ διασκεδαστικὸ νὰ ζῆ κανεὶς ἔτσι, χωρὶς νὰ ξέρη τί θὰ γίνη αὔριο... Καὶ ἡ Σιμόνη ἦταν ἀκριβῶς ἡ σύντροφος ποὺ τοῦ ταίριαζε...

Ὅτάν ἔφτασε στὸ «Πάλας Ὀτέλ», ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ τρέξη στὸ ταμεῖο τοῦ ξενοδοχείου νὰ κανονίση τὸ λογαριασμὸ ποὺ τὸν εἶχε ἀφήσει ἐκκρεμῆ. Ἡ ἔκπληξις ποὺ ἔδειξε ὁ λογιστής, μόλις τὸν εἶδε, τὸν ἔκανε νὰ σκεφθῆ : «Χωρὶς ἄλλο, δὲν μὲ περίμεναν νὰ γυρίσω πίσω... Ἂν δὲν ἦταν ἡ Σιμόνη...».

Μὰ εἶχε ἀφήσει ἕνα τέτοιο ἐνέχυρο... Μποροῦσε νὰ μὴ γυρίση νὰ τὸ πάρη ; Ὅπως εἶδε ὅμως ἀπὸ τὸ λογαριασμό, τοῦχε κοστίσει μιὰ περιουσία αὐτὸ τὸ ἐνέχυρο, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας του. Εἶχε ἀδειάσει ἀρκετὲς μπουκάλες σαμπάνια τὶς ὀχτὼ αὐτὲς μέρες κ' εἶχε φάει τὰ πιὸ ἀκριβὰ φαγητά.

Ἀφοῦ πῆρε τὰ λίγα ρέστα ποὺ τοῦ ἔδωσαν, ὁ Ζὰν ρώτησε, μὲ ὕφος ἀνθρώπου τελείως ἱκανοποιημένου :

—Πῶς δὲν ἦλθε ἡ κυρία στὸ σταθμό ; Δὲν τῆς δώσατε τὸ τηλεγράφημά μου ;

—Βεβαίως, δὲν τῆς τὸ δώσαμε, κύριε Καμύ. Ἔφυγε ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες, μαζὺ μὲ τὸν μαὶτρ ντ' ὀτέλ...

Ὁ Ζὰν δάγκασε τὰ χείλη του καὶ μουρμούρισε μέσα στὰ δόντια του :

—Ἄ, μοῦ τὴν ἔφτιασε !...

Δέχτηκε ἐντούτοις στωϊκὰ τὸ χτύπημα καὶ μάλιστα εἶχε τὸ κουράγιο νὰ χαμογελάση. Τότε ὁ θυρωρός, ποὺ τὰ εἶχε ἀκούσει ὅλα, ἔλαβε μέρος στὴν διμιλία.

—Καὶ ξέρετε, εἶπε, ὁ κ. διευθυντὴς εἶνε καταστεναχωρημένος, γιατί τώρα, στὴ μέση τῆς σαιζόν, δὲν μπορεῖ νὰ βρῆ ἄλλον μαὶτρ ντ' ὀτέλ, κι' αὐτὸς ποὺ εἶχαμε ἦταν πάρα πολὺ καλός.

Ὁ Ζὰν αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ καπνίση, καὶ καθὼς ἔβγαζε τὴ σιγαρωθήκη του, θυμήθηκε τὸ κολλιὲ ποὖχε ἀγοράσει γιὰ τὴ Σιμόνη... Εὐτυχῶς ποὺ τοῦ ἔμενε αὐτό... Καθὼς εἶχε μείνει ἀπέναντος, πληρώνοντας τὸ λογαριασμό, θὰ ξανάρχιζε τὴ ζωή, πουλῶντας το.

LOUIS RENE BAZIN

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνώστας των, ἀπεφάσισαν, ἐκτὸς τῶν βιβλίων ποὺ τοὺς προσφέρουν κάθε μῆνα ὡς δῶρον, νὰ τοὺς διευκολύνουν ν' ἀποκτήσουν καὶ τὰ ἄλλα βιβλία τῆς Βιβλιοθήκης των. Ἔτσι, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας παρουσιάζουν τὰ τέσσερα δελτία, τὰ ὁποῖα χρειάζονται γιὰ νὰ πάρουν τὴν «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θὰ δύνανται νὰ πάρουν συγχρόνως καὶ τὴν «ΠΑΝΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Μπαλζάκ, ἢ τὴν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ», τοῦ Ἰουλίου Βέρν, πληρώνοντες ὀκτὼ δραχμὰς γιὰ τὸ καθένα ἀπ' αὐτά, ἀντὶ τῶν 20 ποὺ τιμῶνται ἕκαστον. Μὲ ἄλλους λόγους, σᾶς παρουσιάζεται μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία, γιὰ ν' ἀποκτήσετε δυὸ ἀριστουργήματα.

Ἡ διανομὴ τῶν δύο αὐτῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου» θὰ ἀρχίση ἀπὸ τοῦ μηνὸς Μαΐου διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ εἰπιραιεῖ ἀναγνώστας μας, καὶ ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἰουνίου διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.

δος τοῦ κόσμου. Δὲν βρίσκει κανένα ἄρθρο κατὰ τῆς συζύγου του ἀντιπαθητικὸ καὶ καμμιὰ κακογλωσσιὰ φαρμακερή. Ἄλλωστε κι' ὁ ἴδιος λέει κάθε τόσο :

—Καμμιὰ ἐφημερίδα δὲν μπορεῖ νὰ πειράξη τὴ γυναῖκα μου. Ποιὸς ἄλλωστε μπορεῖ νὰ προσβάλη ἕναν ἄγγελο καλωσύνης καὶ ἀθωότητος ;... Μά, ἂν κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους τοὺς κακόγλωσσους θελήση καμμιὰ φορὰ νὰ γράψη καμμιὰ ἀνησία, ἂς συλλογιστῆ πρῶτα ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος κι' ἐγὼ κι' ὅτι μπορεῖ νὰ χάσω τὴν ὑπομονή μου.

Ἕνας ἄλλος ὅμως σύζυγος, ὁ ἄνδρας τῆς Φαΐϋ Βραΐϋ, ὁ ἀδιάφορος καὶ φλεγματικὸς Τζὼν Μὸνκ Σάντερς, δὲν διαβάζει ποτὲ τί γράφουν οἱ ἐφημερίδες γιὰ τὴν γυναῖκα του. Αὐτὰ ἐνδιαφέρουν τὴν καλλιτεχνικὴ καρριέρα τῆς γυναίκας του. Μιὰ φορὰ ὡστόσο ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπέμβη, ὅταν δημοσιεύθηκε ἕνα δυσφημηστικὸ ἄρθρο γιὰ τὴ Φαΐϋ Βραΐϋ. Ὁ Τζὼν Μὸνκ Σάντερς λοιπὸν πῆγε ἀμέσως καὶ βρῆκε τὸν ἐκδότη τῆς ἐφημερίδος καὶ τοῦ ζήτησε νά... ἐπανορθώση τὸ σφάλμα του, ἀλλοιῶς θὰ τοῦ φύτευε μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι. Ἐπὶ πλέον εἶπε καθαρὰ καὶ ξάστερα ὅτι θὰ ἔκοβε τὰ χέρια τοῦ συντάκτη ποὺ εἶχε γράψει τὸ δυσφημηστικὸ ἄρθρο. Καὶ τὰ πράγματα, καθὼς καταλαβαίνετε, μπῆκαν σὴ θέσι τους.

—Καμμιὰ φορά, ἐξήγησε κατόπιν ὁ Τζὼν Μὸνκ Σάντερς, ὁ σύζυγος μιᾶς «βεντέττας» εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ δώση ἕνα μάθημα στοὺς κακοήθεις. Μὰ αὐτὸ συμβαίνει πολὺ σπάνια. Κι' ὁ λόγος εἶνε ἀπλούστατος. Μποροῦν ποτὲ μερικὲς ἀνησίες ποὺ γράφονται στὶς ἐφημερίδες νὰ δηλητηριάσουν ἕναν μεγάλο ἔρωτα ; Μὰ τί γάμος, παρακαλῶ, θὰ ἦταν ὁ δικός μας, παραδείγματος χάριν, ἂν κινδύνευε ἀπὸ τὶς φλυαρίες καὶ τὶς κακογλωσσιὲς τῶν... παραμυθολόγων ;

Κι' ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι αὐτὴ τὴ γνώμη ἔχουν οἱ περισσότεροι σύζυγοι τῶν «ἀστέρων».

ΜΠΕΝ ΑΣΤΕΡΝΤ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΣΕΙΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ ἐπεσκέφθη μιὰ μέρα τὸν πρωθυπουργό της Βάκωνα στὸ σπίτι του.

—Εἶνε μικρὸ τὸ σπίτι σας, γιὰ ἕναν ἄνδρα ὅπως ἐσεῖς ! τοῦ εἶπε, ἐκθαμβη γιὰ τὴν ἁπλότητα τῆς ζωῆς του.

Κι' ὁ Βάκων, μὲ βαθειὰ ὑπόκλισι, τῆς εἶπε :

—Μεγαλειοτάτη, τὸ σφάλμα εἶνε δικό σας !... Ἐσεῖς μὲ κάνατε τόσο μεγάλο, ὥστε νὰ μὴ μὲ χωρῆ τὸ σπίτι μου !....